

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ι. Δεληκατερίνης

Χήρα

Κωμικός μονόλογος

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1898 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 13 (1898), σ. 348-351

ΧΗΡΑ

ΚΩΜΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ

(Εἰσέρχεται ὠργισμένος καὶ πετᾷ τὸν πῖλόν του ἐπὶ τινος ἐπίπλου).

ΕΙΝΕ φοβερόν! . . . Πταίω ἐγώ, ἀδελφέ, ἂν ἐκεῖνος ὁ νονός μου μὲ ὠνόμασε Γιάννη καὶ ὄχι Γιώργο; . . . Ἡ Ἐλπινίκη, μάτια μου, μὲ τὸν ἐκλογικὸν κατάλογο στὸ χέρι, ἔχει τὸ κουράγιο νὰ ὑπανδρευθῆ καὶ νὰ θανατώσῃ ὅλους τοὺς ἐν τῷ δημοτολογίῳ Γιώργηδες τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ Γιάννη δὲν πέρνει οὔτε ἕνα. . . . Ἐτελείωσε. . . . οὔτε ἕνα! . . . Ἐγὼ ἤλπιζα μετὰ τὴν πρώτην μου ἀποτυχίαν. . . . (Περιφέρεται ἀπελπισ, εἶτα εἰς τὸ κοινόν) Ἔχετε δίκαιον νὰ μὲ βλέπετε μετὰ τόσης περιεργείας καὶ νὰ ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς διανοητικῆς μου καταστάσεως. . . . Ἀλλὰ γιὰ ἡμᾶς ποῖος εἰς τὴν θέσιν μου θὰ ἦτο ψυχραιμότερος: . . . Ἀκούσατε καὶ πρὸς Θεοῦ ὅσοι ἐξ ὑμῶν βαπτίζετε ἀρσενικὰ ὀνομάζετέ τα Γιώργηδες ἵνα μὴ τὰ ταλαίπωρα περιέλθουν ποτὲ εἰς τὴν θέσιν μου! . . . Ἐγώ, φίλοι μου, εἶμαι καθὼς βλέπετε ἀρκετὰ καλοκαμωμένος ἄνθρωπος καὶ χῆρος, ποῦ θὰ ἦ πῶς εἶχα γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀνέπαυσε τὴν ψυχὴν. . . . καὶ τὸν σύζυγον. . . . Ἀποθανοῦσα ἡ μακαρίτισσα μ' ἀφῆκε μεγάλην ἡσυχίαν καὶ μικρὰν κόρην, ἣτις εἶχεν ἀνάγκην προστάτιδος, κατὰ τὴν Ἐλπινίχην! . . . Τί δὲ ἐστὶν Ἐλπινίκη; . . . Εἶνε ὄν. . . . Ἄς λείψῃ ἡ ποίησις! . . . Εἶνε τὸ ὀρεκτικώτερον κομμάτι τῶν Ἀθηνῶν καὶ φίλη τῆς συζύγου μου. . . . ὅταν δὲ δύο φίλοι νέαι καὶ ὑπανδρὸι συναντηθῶσι, τὸ τί λέγεται μετὰξὺ των δὲν λέγεται. . . . Τόσοι ἔπαινοι ὑπὲρ τῶν συζύγων των, ὥστε προδιαθέτουν τὴν μίαν ὑπὲρ τοῦ συζύγου τῆς ἄλλης. . . . Συνεπῶς ἤλπιζα ἐπὶ τὴν Ἐλπινίχην, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἦτον ἐτοιμόρροπος! . . . Μίαν ἡμέραν ὁ ἥλιος ἔβαινε εἰς τὴν

δύσιν του, ὁ σύζυγος εἰς τὸν τάφον του, ἐγὼ πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐκεῖνη ἔβαινε . . . θὰ ἴδωμεν ποῦ, διότι ἀπουσίαζε κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν μου! . . . Κατοικεῖ ἀπέναντί μου . . . Τὴν ἐπομένην λίαν πρωΐ ἢ σπαρακτικῆ φωνῆ τῆς χήρας πλέον Ἐλπινίκης, μοῦ ἐγνωστοποίησε τὸ εὐχάριστον δι' ἐμὲ τέλος τοῦ συζύγου της, ὃν ὁ Θεὸς ἄς τὸν ἀναπαύσῃ ἐν τόπῳ δικαίῳ! . . . Ἀπέθανεν ὁ καυμένος ἐξ ἀδυναμίας . . . ναι, ναι, εἶχε μεγάλην ἀδυναμίαν . . . εἰς τὴν γυναῖκά του! . . . Τέλος ἐγείρομαι καὶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου μου βλέπω καὶ ἀκούω τὸν θρῆνον, κλαυθμὸν καὶ ὄδυρμόν της! . . . Τὰ μαλλιά της λουσθέντα ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν προτεραίαν, ἔπαιζαν τὸν πρῶτον ρόλον, χυμένα εἰς τὸν ἀφρόπλαστον λαιμόν της! . . . Ἡ ἀπόφασις ἐγένετο! . . . Θὰ τὴν νυμφευθῶ! . . . Φαντασθῆτε, ὅταν ἐνθυμούμεθα δύο χῆροι τοὺς κεκοιμημένους! Τί ντουέτο! . . . Αἶ; . . . «Ἄχ! ὁ συχωρεμένος!»! . . . ἐκεῖνη· «ῶχ! ἡ συχωρεμένη!»! . . . ἐγὼ «Ἄχ ὁ μακαρίτης!»! . . . ἐκεῖνη· «ῶχ! ἡ μακαρίτισσα!»! . . . ἐγὼ· «Ποτέ δὲν μοῦ ἤρνεῖτο τίποτε!»! . . . ἐκεῖνη· «Ποτέ δὲν μοῦ ἐζήτηε τίποτε!»! ἐγὼ . . . Ἄς ἦνε! . . . Ἀπεφάσισα καθὼς ἔλεγα νὰ ζητήσω ἐγὼ χῆρος τὴν χεῖρα τῆς χήρας διὰ τῆς μαμμῆς, ἥτις μὲ ἐβεβαίω πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅτι τῆς ἦτο καὶ πιστότατος ὁ Γεώργιος τῆς Ἐλπινίκης, διότι καθὼς ἔλεγε τοῦχε πάρει τὸν ἀέρα, ἀφοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ πάρῃ τίποτε ἄλλο! . . . Ἐκρίνα καλὸν λοιπὸν νὰ προδιαθέσω τὴν μαμμὴν ὅπως προπαρασκευάσῃ τὴν ἔνωσίν μας . . . Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι ἡ μαμμῆδες εἶνε μοναδικαῖς εἰς αὐταῖς τῆς γλυκοδουλειαῖς. Τὴν φωνάζω καὶ . . . «Νὰ τῆς τὸ ἴπῳ καὶ ἀμέσως,» μοῦ λέγει! . . . — «Ὁχι, γὰρ τὸ Θεό! ἀκόμη ὁ ἄνδρας της κεῖται ἐκεῖ νεκρὸς καὶ θὰ τῆς ἴπῳ τέτοια λόγια, μέσα στὴν τόσῃ θλίψιν της, τὸν ὄδυρμόν αὐτόν; . . . — Μπᾶ ποῦ κλούβια νᾶνε ἡ ὥρα ποῦ τ' ἀκούει γυιέ μου! . . . καὶ τί ἔχει νὰ κάμῃ ὁ δαρμὸς μὲ τὴν λύπη; . . . Ἐννοια σου καὶ θὰ τῆς τὸ ἴπῳ,» μοῦ λέγει καὶ φεύγει . . . ζητῶ νὰ τὴν ἐμποδίσω, ἀλλ' ἀδύνατον! . . . Ἐτρελάθη, ἐσκέφθη καὶ ἐπερίμενα νὰ τὴν ἴπῳ ξυλοφορτωμένην καὶ κρηνοτσακίζομένην ἀπὸ τὴν σκάλαν τῆς Ἐλπινίκης . . . ὅτε τὴν βλέπω ἐπιστρέφουσιν καὶ καλῶς ἔχουσιν . . . Ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔκαμε λόγον! . . . — Ἐ, κυρὰ μαμμῆ; . . . — Γυιέ μου τῆς τῶπα! . . . Ἀνατρίχλασα! . . . — Καὶ πῶς; ἐψέλλισα . . . — Νά, πῶς . . . (τὴν μιμνεῖται) Κόρη μου, τῆς λέω, ἀπὸ δῶ ἀπέναντι ὁ κύρ Γιάννης μὲ παρεκάλεσε ἐπειδὴ καὶ σὲ βλέπει σε τόσῃ ἀπελπισία γὰρ τὴ μοναξιά σου, νὰ σοῦ ἴπῳ ὅτι προσφέρεται νὰ σὲ πάρῃ νὰ σὲ παρηγορήσῃ ἂν καὶ τοῦ λόγου σου τὸν θέλεις; . . . Καὶ ἐκεῖνη ἡ χαροκαυμένη μοῦ λέγει, τραβιῶντας τὰ μαλλιά της! . . . (θη-

ριωδῶς) — "Αχ! κυρά μαμμή μου, νὰ τοῦ πῆς τοῦ κύρ Γιάννη, ὅτι τὸν εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ μὲ θυμῆθηκε στὴ σκοτεινιά μου καὶ ἔς τὴν ἐρημιὰ ποῦ μ' ἄφηκε ὁ Γεωργάκης μου! . . . "Αχ, πῆς του, κυρά μαμμή, πῶς λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸν πάρω . . . γιατί . . . ἄχ! . . . ἔδωκα τὸν λόγον μου εἰς ἄλλον! . . . » Πῶς εἶπατε; . . . ἐννοεῖτε λοιπὸν γιατί λέγουν ὅτι βιάζεται . . . ἄς ἦναι; . . . "Αχ! χῆραι! χῆραι! Πνέω μένεα καθ' ὑμῶν ὄλων καὶ εἶμαι ἱκανὸς ὄλας, μὰ ὄλας νὰ σᾶς . . . νυμφευθῶ! . . . Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐγὼ μένω χηροκαυμένος γῆρος γηρότερος τῆς χηροκαυμένης χήρας . . . Ἐτκέφθην ὅτι ἦ ο ἀδύνατον νὰ μὴ ἦτο ἐκεῖ ὁ παρήγορός της, καὶ ὅπως ἦμην ἄνευ ἐλπίδος καὶ πύλου, τρέχω νὰ τὸν ἰδῶ . . . Ἀλλὰ πρὶν ἀνέλθω τὴν κλίμακα ἀκούω τὴν Ἐλπινίκην ὀλοφυρομένην καὶ λέγουσαν (τὴν μιμεῖται). «Τί νὰ σοῦ πρωτοθυμηθῶ, Γεώργό μου, ἐτοῦτο σου, ἐκεῖνο σου, ἢ πάντοτε ποῦ ἐπρολάβαινες τὰ ὀρεξεις μου; . . . Ἀκόμα καὶ μιὰ ὥρα πρὶν πεθάνης, ποῦ ν' ἀγιάσουν τὰ κοκκαλάκια σου, μοῦλεγες . . . «Ἐλπινίκη μου, ἐπειδὴ ἤξεύρω πῶς τὴ νύχτα φοβᾶσαι νὰ μένης μόνη σου, μὴν ἀφήσης ἀπὸ κοντὰ σου τὸν νοικοκύρη μας τὸ Γεώργο! . . . » Ὑποθέτω ὅτι ἐννοήσατε . . . Δι' ὄλα, βλέπετε, προεῖδεν ἡ χήρα ἢ κακομοῖρα! . . . Ἴσως τινὲς ἐξ ὑμῶν, κύριοί μου, ἀγνοεῖτε τὴν πρόληψιν καθ' ἣν ὁ νεκρὸς τὸν ὁποῖον κλιέτε, σᾶς παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, ἐὰν φταρμισθῆτε παρουσίᾳ του καὶ δὲν τοῦ δώσητε μέρος τῶν ἀσπρορρούχων σας! . . . Αὐτὸ ὅμως καλῶς ἐγνώριζεν ἡ χήρα, ἣτις κατηρᾶτο τὸν Θεὸν διατί νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἐπιζήσῃ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γεώργου της, τὸν ὁποῖον καὶ παρεκάλει νὰ τὴν λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ μὴ ὑποφέρουσα τὸν χωρισμὸν του, ὅτε . . . Ἀφοῦ! . . . Εἰσήκουσεν ὁ Θεὸς τῆς δεήσεως τῆς χήρας . . . ἀλλ' ἐκεῖνη ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ κόψασα τεμάχιον δαντέλλας, ἀγνοῶ πόθεν, ἐδίδεν εἰς τὸν Γεώργον της γιὰ νὰ τὴν λάβῃ ἀντ' ἐκείνης καὶ ὡς ἐνθύμιον τῶν ἡμερῶν τῆς υγείας του! . . . Τέλος στῆς ὀκτῶ τοῦ μακαρίτη, μπῆκε ὁ Γεώργος μέσ' τὸ σπίτι . . . δηλαδὴ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἡμερῶν ἡ Ἐλπινίκη ὑπανδρεύεται, καὶ κατὰ τύπους Γεώργιον τὸν Βον!! Τί νὰ κάμη ἀφοῦ ὁ Αὐὸς τῆς ἄφησε χρόνους . . . μόνον καὶ τίποτε ἄλλο;! . . . Ἀλλὰ κατ' εὐτυχίαν μου μετ' ὀλίγον χρόνον ἡ μορφὴ Γεωργίου τοῦ Βου ἔλαβε τοιαύτην χροιάν, ἣτις θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον εἰς τοὺς εἰκονογράφους τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας! . . . Τέλος καὶ ὁ δεῦτερος ἔσπευδεν εἰς συνάντησιν τοῦ πρώτου καὶ ἐκείνη εἰς συνάντησιν τοῦ τρίτου! . . . Ἄ! τὸ δὶς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ! . . . Τώρα ἐσκέφθην νὰ ζητήσω

πολύ πρὸ τῆς χηρείας της, τῆς μελλούσης ἐννοεῖται, τὴν χεῖρά της! . . . Τὴν κυρὰ μαμμὴ εἰς ἐνέργειαν . . . τὴν στέλλω, καὶ πρὸ ὀλίγου μου ἔφερε τὴν ἀπόκρισίν της! . . . Ποία ἦτο νομίζετε; . . . Αἶ; . . . — Ἄχ! νονέ μου, νονέ μου! . . . Ἀκούσατε! . . . — Πές του, λέει, πῶς Γιωργον εἶχα, Γιωργον πῆρα, κι' ἅμα θὰ ξαναγηρέψω, πάλι Γιωργο θὰ γυρέψω! . . . (γονυπετεῖ). ὦ σὺ, Θεέ μου, ἐπάκουσον τῆς δεήσεώς μου, νὰ σοῦ φέρω λαμπάδα σὰν τὸ μπόϊ μου, αὐτὸ δηλαδή ποῦ ἔχω τώρα . . . μὴ γυρέψης μεγαλείτερην . . . Δὸς ζωὴν εἰς τὸν Γεώργιον της τὸν Βον μακρυτέραν τῆς ἰδικῆς της πρὸς τιμωρίαν ἐκείνης καὶ σωτηρίαν τῶν λοιπῶν Γιωργηδων!

I. ΔΕΛΗΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
